



# Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię

## Lekcja z 1 Księgi Mojżeszowej (1 Mojż. 1:1)

Wierny postanowieniu Bożemu Mojżesz w pierwszej swej księdze czyni wzmiankę o stworzeniu ziemi i jej firmamentu zwanego niebem. Nie podaje jednak szczegółów ani przyczyn, którymi kierował się Wielki Stwórca przy stwarzaniu. Mojżesz pozostawia to zadanie ludziom, aby osobiście wnikali w głęboką treść tego aktu i w gruntownej analizie własnego sądu dochodzili Boskiej intencji i celu stworzenia.

Biblia Święta poucza nas, że Pan Bóg jest istotą wiecznie egzystującą, nie mającą początku ani końca swego istnienia, posiadającą byt niezależny od nikogo i od niczego. Znając działalność Wszechmocnego Boga z dalszego opisu Świętej Księgi, dochodzimy do lepszego zrozumienia tego aktu, patrząc z nieco innej strony. Mianowicie: wszechmocny i wspaniały Bóg w swym odwiecznym bycie, jako istota duchowa, święta, doskonała i wielce inteligentna, chcąc mieć pełną satysfakcję swego istnienia, w pewnym odcinku wieczności postanowił obdarzyć szczęściem rozumne istoty, które w tym celu stworzył – tak aniołów, jak i ludzi. Bowiem w naturze Boga tkwi głęboka i wspaniała cecha obdarzania swych stworzeń dobrocią.

Cechę tę Bóg przekazał swoim doskonałym stworzeniom. Już w raju, do praojca Adama, Bóg rzekł: „*Niedobrze jest człowiekowi samemu*”, ponieważ człowiek jako istota społeczna, choćby był posiadaczem wielu dóbr, a nie mógł się z nikim swym mieniem czy szczęściem podzielić, byłby nieszczęśliwy, bowiem przyjemność dawania, dzielenia się czymś z innymi jest u osób szlachetnych silniejsza niż przyjemność posiadania.

Taką cechą odznacza się nasz Ojciec Niebiański, źródło nigdy nie kończącej się dobroci (jest jak słońce bezustannie wysyłające swe ciepłe i świetliste promienie, bez których żyć nie może żadne Boskie stworzenie).

Rozważając słowa pierwszej księgi Mojżeszowej, które dotyczą stworzenia nieba i ziemi, przeznaczonej na wspaniałe mieszkanie dla rodzaju ludzkiego, dochodzimy do poznania przyczyny, dla jakiej Pan Bóg dokonał tego dzieła. Uczynił to dzięki wielkiej dobroci i inteligencji, która płynie z miłości, będącej jednym z atrybutów wielkiego i wspaniałego Boga, Ojca naszego Zbawcy Jezusa Chrystusa.

Niechaj będą wielkie dzięki naszemu Bogu za wielką miłość, przy rozważaniu której gubimy się i nie możemy jej pojąć naszym niedoskonałym rozumem.

Miłość Boga, jej zadziwiająca wielkość, ciągle promieniująca do Jego stworzeń, wyrażają słowa Ewangelii Jana: „*Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny*” (Jana 3:16). To wielka miłość Boża sprawiła, że Zbawiciel został posłany na świat, ażeby praojciec Adam i każdy jego potomek, ogarnięty śmiertelną zarazą grzechu, nie zginął, ale miał żywot wieczny – żywot pełen szczęśliwości, według pierwotnych zamiarów wspaniałego Stwórcy, któremu na każdy czas od ludzi niechaj będzie chwała, cześć i uwielbienie, należące się także naszemu Zbawcy, Jezusowi Chrystusowi, który zacność swego Ojca nam objawił.

Raczek Alojzy  
R-  
„Straż”